

La fiscalia demana 30 anys de presó per a Núria Cadenas

Sense proves: 30 anys de presó

Reclosa des de fa gairebé dos anys, la jove independentista catalana Núria Cadenas ha rebut finalment l'acte d'acusació: es demana per a ella la pena màxima d'emprisonament. Mentrestant, la seva situació a la presó és cada vegada més dura.

Pertinença a banda terrorista: set anys de presó major i multa de 300.000 pessetes.

—Tinença d'explosius: onze anys de presó major.

—Tinença il·lícita d'armes —agreuja—: set anys de presó major.

—Terrorisme en grau de temptativa: cinc anys de presó major.

El 10 de maig de 1990, un dels advocats defensors de Núria Cadenas, Fernando Salas, entregava a la seva mare,

Teresa Alabèrnia, l'acte d'acusació amb què comencen aquestes línies. Un total de trenta anys de presó eren els que demanava la fiscalia per a la jove empresonada. Això va passar el 10 de maig d'aquest any i va anar acompanyat d'una concessió d'entrevista a Fernando Salas i Teresa Alabèrnia per part del jutge Carlos Bueren, magistrat que instrueix el cas de la jove catalana. Després dels impropis proferits per Bueren contra l'acusada ("¡Estoy hasta los cojones de esta Nú-

ria Cadenas! ¡Todo el mundo me escribe cartas sobre Núria Cadenas!"), i gràcies a la mediació apaivagadora de Fernando Salas, la entrevista va dur-se a terme amb una mínima calma.

—El fiscal demana trenta anys per a la meua filla —va dir Teresa Alabèrnia. Per a ella, que en té 20, és com una cadena perpètua.

—Cert —va dir Bueren. És com una cadena perpètua.

—¿Però com podrà provar les acusa-

PRESIDENTE

Excmo. Sr.

DON ALFONSO VILLAGOMEZ RODIL

MAGISTRADOS

Iltmos. Sres.

DON JOSE-ANTONIO MARAÑON CHAVARRI

DON FRANCISCO-JOSE CASTRO MELJE

ANTECEDENTES DE HECHO

Primero.— Con fecha 12 de -

Septiembre de 1.988, el Juzgado

Central UNO, dictó auto de pri-

sión provisional incondicional, -

contra NURIA CADENAS ALABERNIA y

tres más, por su presunta vincu-

lación con la organización terrorista "Terra Lliure" y por haberseles ocupado armas y explosivos.

Segundo.— Iniciado primeramente sumario de urgencia, para la tramitación de la investigación, se siguieron desde el 3 de Abril de 1.989, los cauces procesales, establecidos por la Ley Orgánica 7/88, y en el procedimiento se ha recibido declaración a NURIA CADENAS y a los otros tres inculcados, y se han practicado múltiples diligencias, no habiéndose formulado todavía acusación contra la encartada, por no haberse verificado aún ciertas actuaciones probatorias pedidas por el Ministerio Fiscal.

Tercero.— NURIA CADENAS ALABERNIA, presentó con fecha 30 de

Núria Cadenas: "Sóc víctima d'una injustícia"

—¿Quin és el teu estat d'ànim?

—Bo, en la mesura del possible, és clar. Vaig traient forces dels petits detalls que no s'aprecien quan ets fora de la presó. Tot i això, m'enyoro i passo moments dolents, però els supero a força d'imaginació. Per exemple, quan em fan un trasllat, que són centenars de quilòmetres en un furgó, lligats com gossos, doncs si veus tarongers per la finestra ja és tota una alegria. I coses així, petites.

—¿Quin és el teu motor d'esperança?

—Bé, crec que una visió optimista del món i les coses. El ser conscient que ets víctima d'una injustícia, i el suport de familiars i gent de tot arreu, t'ajuda. Des que sóc empresonada he rebut més d'un miler de cartes de persones que ni conec. Sentir aquesta solidaritat i amistat et reconforta.

—¿Per què escrius a la teva àvia?

—Perquè amb ella tinc una relació molt càlida. Ens duem com gat i gos, però d'una manera molt cordial. Amb els meus pares la relació és més d'amics.

cions si la meua filla no ha vist una arma en sa vida i encara menys un explosiu? —va preguntar Teresa Alabèrnia.

—En el judici declararan setze policies —contesta Carlos Bueren. Segur que diuen el contrari.

Es va fer una pausa. El magistrat continuà:

—Mira, si la teua filla firma un paperet en què es compromet a renunciar a activitats terroristes i en altre posa els noms de quatre companys seus, potser li retirin els càrrecs, i en dos dies la tens al carrer.

—Però si Núria mai ha tingut res a veure amb terroristes, ni en coneix ningú que pugui denunciar —diu Teresa Alabèrnia.

—Tant fa —diu Bueren—. Que s'ho inventi.

Així va anar l'entrevista de la mare de Núria Cadenas i el jutge Carlos Bueren. Sempre, d'acord amb la versió de la primera; versió de la qual és testimoni l'advocat defensor, Fernando Salas. Segons declaracions d'aquest últim, la petició del fiscal és d'una "duresa inusitada", fins al punt que "es prejunta la presumpta responsabilitat de Núria Cadenas. De fet se la dona per condemnada, i no hi ha cap prova important contra ella".

La història pública de Núria Cadenas, estudiant de COU de divuit anys, es remunta al 9 de setembre de 1988, en què fou detinguda per la policia, acusada d'un presumpte delictes de col·laboració en l'intent de col·locar un artefacte explosiu —per al qual sols va poder-se aportar com a prova uns apunts de química de l'Institut. Ara, Núria ha fet ja els vint anys; durant aquest temps ha estat reclosa en diverses presons de l'estat espanyol, i, des de fa dues setmanes pesa sobre ella una petició fiscal de trenta anys de presó.

En els vint mesos que duu privada de llibertat, l'associació Amnistia Internacional s'ha interessat pel seu cas, fins a l'extrem que, una volta hagi finalitzat les investigacions i si es creu convenient, l'empresonament de Núria Cadenas pot passar a formar part de les denúncies contra els drets humans que cada any efectua aquesta agrupació. Igualment, el PEN Club, quan a principis del mes que ve faci la presentació barcelonina del llibre epistolar de Núria Cadenas *Cartes de la presó* farà pública la decisió de proposar l'afer de la jove estudiant catalana al Comitè d'Escriptors a la Presó del PEN Club Internacional.

El peregrinatge penitenciari de Núria Cadenas ha resultat un procés dramàtic per a la noia i els seus familiars, ja que des de la seva detenció ha estat en presó preventiva sense acte d'acusació durant més de vint mesos. I, això, malgrat que el Conveni Europeu de Drets Humans estableix en l'apartat 2 de l'article 5 que tota persona privada de llibertat ha de ser informada "en la major brevetat de qualsevol acusació formulada contra ella". En l'apartat 1 de l'article 6 de l'esmentat conveni, pel que fa a la *brevetat*, es parla d'un "termini raonable". Aquest termini raonable, per a Núria Cadenas, ha estat de gairebé dos anys.

Durant els vint mesos de reclusió —passats a Carabanchel, Múrcia i Saragossa—, els advocats de Núria Cadenas, Ignasi Donate i Fernando Salas, van formular quatre peticions de llibertat condicional; peticions denegades. Davant de l'última —13 de febrer d'enguany—, l'advocat Ignasi Donate va fer un recurs d'alçada a la Sala (òrgan superior al jutjat que du el cas), la resposta al qual fou prou contundent. En ella es reiterava la negació de la llibertat provisional en els

següents termes: "Es irrelevante a efectos de conceder la libertad provisional a la inculpada, la alegación de que aún no ha sido informada de acusación alguna, puesto que tal falta de instrucción ha sido debida a que el fiscal aún no ha formulado acusación, por falta de todos los elementos probatorios precisos para sustentarla".

El fet de la "falta de todos los elementos probatorios precisos" per a sostenir l'acusació al cap de gairebé dos anys de presó provisional, va fer témer als familiars de Núria Cadenas que, en base a la inexistència de proves contra la jove —després de l'escorcoll del seu domicili (casa dels pares) durant la seva detenció—, aquestes s'estiguessin *fabricant*. Vint mesos de reclusió preventiva per a una noia de divuit anys era una circumstància que podia posar de manifest públicament, en cas d'innocència real —que no legal, ja que per això calia l'acte d'acusació i el judici—, les deficiències i possibles usos extrajurídics de la controvertida Llei Antiterrorista.

Després de l'entrevista de fa dos dies amb Carlos Bueren, de la pena demanada per la fiscalia, i de la sospita que les proves que la policia no va trobar en el domicili de Núria Cadenas apareguin misteriosament en el judici —¿com contrarestar el testimoni de setze policies que, per posar un exemple, *descobriessin* una arma a l'encausada en el moment de la seva detenció?—, els pares de Núria Cadenas es confessen convençuts que la detenció, empresonament i acusació de la seva filla és un muntatge, i que la jove és utilitzada com a cap de turc a fi d'infondre por a joves de l'edat de Núria d'idees independentistes, amb vista a manifestacions d'aquest signe davant dels Jocs Olímpics.

* 31 març 1990

Apa, otra vez me tenéis aquí! I es que he decidit de
 ponerme pesada i de no dejarvos tranquilos ni una estoveta.
 Hoy también llueve i hace un frío de mil diablos. ¿Cafecito?
 Por lo que parece, aquí no deben saber muy bien lo que
 quiere decir esto porque aunque ^{de} traductores "haberlos haylos",
 estarán en piso testimonial o decorativo, así que de poco nos valen...

Núria amb l'àvia.

DOMENEC UMBERT

—Si la Núria, que era una nena quan la van detenir —diu el seu pare, Josep Ma. Cadenas—, i que és totalment innocent de tot el que l'acusen, la tenen dos anys en presó preventiva, i l'acusen de càrrecs per als quals s'inventen les proves, i tot dins d'una situació de completa indefensió, sabent això ¿quin noi o noia de divuit anys s'aventura a declarar-se independentista?

El que és cert, és que la situació de Núria Cadenas fa realment por. Des que va ser detinguda el setembre de 1988, la seva condició penitenciària ha sofert una degradació constatable. De la comissaria de Barcelona a Carabanchel, Núria Cadenas va patir maltractaments físics —bufetades, impossibilitat de dormir, emmanillament...— i psíquics —amenaces, insults, vexacions...—. La seva estada a la presó de Carabanchel, en coincidir amb el progressiu trasllat dels presos polítics a altres centres penitenciaris de l'estat, va afegir a les humiliacions esmentades la impossibilitat de mantenir uns mínims de relacions socials estables dins de

la presó. L'estada de la noia catalana a Carabanchel —des del 12 de setembre de 1988 fins al 30 de març de 1990— ha estat condicionada per la pèrdua absoluta d'intimitat, per l'animadversió del funcionari penitenciar, per les escasses possibilitats d'higiene, per la deplorable alimentació, i per la restricció progressiva del contacte amb el món exterior.

L'última setmana de març d'enguany, Núria Cadenas fou traslladada a la presó de Múrcia —des de Madrid i via Saragossa—, emmanillada, en un furgó en companyia d'altres recluses socials. Allí, el seu règim penitenciar va endurir-se encara més. Se li va limitar el nombre de llibres a llegir, les cassetes a escoltar —si eren en català, havien de passar prèviament per una traducció (en anglès, no)—, les cartes a escriure —per obligació en castellà—, les visites de familiars (els amics sols van poder veure-la a principis del seu empresonament a Carabanchel), i els contactes telefònics. El menjar va baixar de qualitat, i la noia va començar a témer per la seva salut —Núria Cade-

nas, que no era miop, ha perdut més de dues dioptries des que és a la presó.

El dia 10 de març, Núria Cadenas va ser traslladada novament, aquesta vegada a Saragossa. La seva situació també ha sofert un nou daltabaix: és l'única presa política del centre penitenciar, i ha de convisque en un ambient dantesch: la gran majoria de les recluses són *junkies* probablement malaltes, a més, de la sida, i les batusses per aconseguir la droga és una constant en aquest penal. La jove independentista no menja per repugnància —les mateixes heroïnomanes fan el menjar, sense cap mena de mesures sanitàries—, i tem el possible contagi de malalties infeccioses.

D'una de les seves últimes cartes, a l'àvia: "De vegades penso què passaria si de cop i volta canviessin els papers, i m'alleugereix veure'm, veure'ns, incapços de lligar ningú al llit, despullar-lo a la força, apallissar-lo contínuament... Vet aquí la diferència, possiblement...".

Eduard Company